

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δικοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἐνικόσα,
νέα δράσις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσα.

Πέντε τοῦ Μηνὸς Ἀπρίλη,
τρέχουν λυσσασμένοι σκύλοι.

Τριαντάνα μετρώ καὶ χίλια,
καὶ ἀσπρίζουν κάμποι μετ' χαμομήλια.

Μία πένθιμη ρίμα 'στοῦ Τρικοῦπη τὸ μνημα.

Στὸ νέο σου μνημόσυνο μετ' τόσο πόνο πάλι
μιά Μούσα πικροφάλλει.

Καὶ τώρα ρόδα γύρω σου σκορπίζουν εὐωδιά,
ποῦ μένουνε τάγκάθια τῶν 'στοῦ γένους τὴν καρδιά.
'Ακούονται καὶ σήμερα βόγγοι σκλαβιάς καὶ κτύποι,
καὶ ἀλύτρωτοι καὶ ἐλεύθεροι θυμοῦνται 'στὴν ἀντάρα
πῶς ἐσθυσες 'στὴν ξενιτιά μετ' τόση μαύρη λύπη,
καὶ λὲν ἐκεῖν' ἡ λύπη σου πῶς ἔγινε κατάρρα.

Περὶ τοῦ Κάϊζερ ἐπιστολὴ ἐνδιαφέρουσα τοῦ Φασουλῆ.

Ἐκ τῆς Κερκύρας. — Περικλῆ, σὲ καταχαιρετῶ,
καὶ νέα σου ζητῶ.

Ἐγὼ ποῦ λές, ἀγαπητέ,
περνῶ 'στὴν Κέρκυρα καλὰ...
ἐσὺ πῶς πᾶς ἀπὸ μολαῶ;
τί κάνουνε καὶ οἱ βουλευταῖ;

Γράψε μου, φίλη κεφαλῇ,
πηγαίνεις διόλου 'στὴ Βουλῇ;
'Αέρα φρέσκο κοπανᾷς;
λές γιὰ σπουδαῖα πράγματα;
'στοὺς καφφεκέδες τσαμπουνᾷς
γιὰ ναυτικά προγράμματα;

Ἐγὼ γυρνῶ 'στὴν Κέρκυρα καὶ δός τοῦ χάρτω μυίγαις...
εἰς τὸ συλλαλητήριον, βρε Περικλέτο, πῆγες;
Ἐγὼ 'μπροστὰ 'στ' Ἀχιλλεῖα μονάχος μου ρεμβάζω
καὶ σκέψεις κατεβάζω.

Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, κοιμούνται καὶ ὅλοι καὶ ὅλα,
καὶ ἐγὼ 'στὸν Αὐτοκράτορα ψάλλω μιὰ βαρκαρόλα.

Ξύπνα τοῦ φωνάζω, φίλε,
καὶ τῆς Γερμανίας στύλε,
ξύπνα, Καῖσαρ θαυμαστέ,
καὶ φιλέλλην ἀγαστέ.

Μέσα 'στὴ σιγῇ τῆς νύκτας, τώρα ποῦ 'συχάζουν ὅλοι,
σύρε, Καῖσαρ, νὰ ρεμβάσῃς μοναχὸς 'στὸ περιόλι.

Σὺ ποῦ πάντοτε κινεῖσαι
καὶ πολέμαρχος δὲν εἶσαι
μοναχὰ τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἔλα ξύπνησε μετ' κτύπους
τοὺς ἀνθοστρωμένους κήπους
τοῦ παγκάλου Παλατιοῦ.

Λές καὶ αὐταῖς ἡ πρασινάδες
πῶς κοιμούνται 'στὴ σιγῇ...
ξύπνα καὶ ἄκου πατινάδες
ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ.

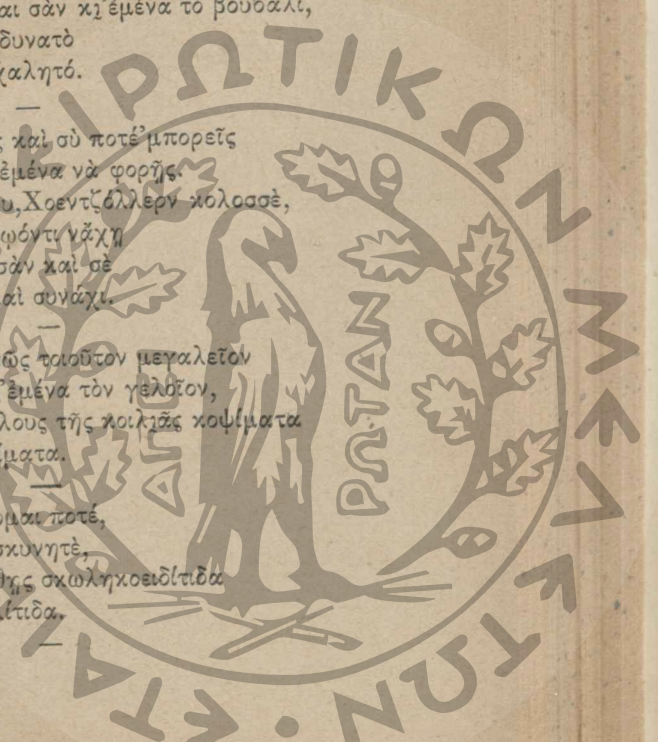
Σὺ, μεγάλε Χοεντζόλλερν, ποῦ γεννᾷς τοσούτους σάλους,
σὺ νομίζω πῶς δὲν πρέπει νὰ κοιμᾷσαι σὰν τοὺς ἄλλους,
ὅπου πέφτουν σὲ κρεβδάτια
καὶ τὰ δρό των κλείνουν μάτια.

Δὲν φαντάζομαι ποτέ μου τέτοια κεφαλῇ μεγάλη
πῶς 'μπορεῖ νὰ χασμουρεῖται σὰν καὶ ἐμένα τὸ βουδάλι,
καὶ ν' ἀρχίζῃ δυνατὸ
καὶ βαθὺ ρουχαλητό.

Δὲν φαντάζομαι, κλεινέ, πῶς καὶ σὺ ποτέ 'μπορεῖς
'ποκαμίσα νυχτικῇ σὰν καὶ ἐμένα νὰ φορῇς.
Δὲν χωρεῖ ποτέ 'στὸν νοῦ μου, Χοεντζόλλερν, κολασσέ,
πῶς 'μπορεῖ τῶντι νάχῃ
ἕνας τέτοιος σὰν καὶ σὲ
κοινὸ βήχα καὶ συνάχι.

Δὲν 'μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς τοιοῦτον μεγαλεῖον
θὰ φτερνίζεται ποτέ σὰν καὶ ἐμένα τὸν γαλότιον,
καὶ πῶς θάχῃ σὰν τοὺς ἄλλους τῆς κοιλίης κοψίματα
καὶ ἄηδὴ ρεψίματα.

Δὲν φαντάζομαι ποτέ,
Κάϊζερ προσκυνητέ,
πῶς 'μπορεῖς καὶ σὺ νὰ πάθῃς σκληρὰ κοειδίδια
καὶ ἐντεροκολίτιδα.

Σύ, τῶν Γερμανῶν τὸ νύκτα
πρέπει πάντα ρωμαεὺς
μέρα νύκτα νὰ βαστάς
δικεφάλους ἀετοὺς,
δὲν δόλου ν' ἀρρωστᾷς
σὺν τοὺς ἄλλους τοὺς θνητοὺς.

Ὁ δίκός σου βήχας, Καίσαρ, πρέπει νὰ ναι μυκηθμός
καὶ λεόντων δρυχηθμός.

Ὁ δίκός σου βήχας πρέπει νὰ ναι γδοῦπος κεραυνοῦ
καὶ νὰ κόβῃ καὶ τὸν βήχα κάθε πλάσματος κοινοῦ.

Ἐνα φτέρνισμα δικό σου πρέπει νὰ ναι χαλασμός,
ριπιτὶ καγκελάρων,
καὶ θαρύδρομος σεισμὸς
Ἐγκελάδων τρισυρίων.

Σὺ δὲν πρέπει νὰ ρεμβάζῃς
ἀδρανῆς ὑπὸ φιλύρας,
καὶ ρωμάντζαίς νὰ διαδάζῃς
καὶ ν' ἀκούῃς ἡγούρας λύρας.

Ἐσὺ πρέπει νὰ φορῇς
Ἀχιλλέως πανοπλίαν,
καὶ θρονῶν νὰ θεωρῇς
τὴν ζωὴν τὴν τρισαθλίαν.

Κι' ἐν τῇ μέσῃ θροντερῶν
τῆς Αὐλῆς θωρακοφόρων
νὰ ξυπνᾷς νυχθημερὸν
τὴν ἡχώ τῶν Ἀνακτέρων.

Ἐσὺ πρέπει νὰ γυρίζῃς
μὲ τὸν Ἀτλαντὰ στοὺς ὧμους,
κι' ὅλος πάνοπλος νὰ τρίζῃς
σὲ στοᾶς καὶ διαδρόμους.

Ἐσὺ πρέπει, Χοεντζόλλερν, τὸ μπαροῦτι σὺν πεινᾶς
νᾶχης μόνο σου φαγί,
καὶ μαχαίρια ν' ἀκονᾷς
μέσ' στῆς νύκτας τῇ σιγῇ,

Πρέπει πάντοτε νὰ δρᾷς γιὰ πολέμους, Στρατηλάτῃ,
σὺν τὸν Κόντε τὸν Κορφιᾶτῃ,
κι' ὅχι μέσα στοὺς Κορφοὺς νὰ γυρεύῃς ἡσυχία
καὶ ν' ἀνησυχῇς κι' ἐμᾶς καὶ τοῦ κόσμου τὰ στοιχεῖα.

Ἡλθες, Καίσαρ θροντερέ, κι' ὁ λαμπρός μας οὐρανός,
ὁ τοσοῦτον γαλανός,
ἄρχισε κι' ἐκεῖνος τώρα πρὸς τιμὴν σου νὰ βροντᾷ
καὶ καπέλα νὰ μουσκεύῃ καὶ μεγάλα τρικαντά.

Ἐσὺ πρέπει μὲ τὴν λάμψιν τῆς ρομφαίας τῆς πυρίνης
καὶ τῆς Στρογγυλῆς ἐκεῖνης
τοὺς ἱππότες τοὺς ἐνδόξους, τοὺς ἱππότες τοὺς σπανίους,
νὰ τοὺς κἀνῃς πολεμάρχους κι' ἄλλῃθεῖς ἀρειμανίους.

Εὐπνα, ρώμη δοξαμένη,
δὲν ἀκούεται λαλιά,
κι' ἡ θαλαμηγὸς προσμένει
κάτω στὴν ἀκρογιαλιά.

Εὐπνησε, Δικέφαλέ μου,
στῆς γλυκαῖς μου πατινάδες,
καὶ σ' ἐρώτων Σπιανάδες
ἄς φυσᾷ πνοὴ πολέμου.

Κάνε μας κι' ἐμᾶς δικούς σου, κραταιὰ Μεγαλει,
καὶ καθέννας Κερκυραῖος ἄς προβάλλῃ, στρατιώτῃ,
κι' ἄς ἀφήσῃ τῆς κιθάρας, τὰ βιολιά καὶ τὰ λαγ
κι' ἄς μοῦ λήῃ θαρραλέα,
καὶ καθ' ὅλα ρωμάντζα
ἄστ' αὐτὰ καὶ πιάσῃ τ' αὐτὰ.

Καίξερ, ἀγαπησέ μας,
Καίξερ, ἐλέησέ μας.
Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη,
ὦ πορφύρα κακχωμένη,
στρέψε δὲς ἱλαρωμένη
πῶς ἐδῶ μᾶς ἔχει στρίψει.

Κι' ἂν τὰ μίσῃ κι' ἂν τὰ πάθῃ μᾶς ἐχώρισαν τοῦ κόσμου,
τὸ Γαστοῦρι, τὸ Κανόνι,
καὶ τὸ Μέ' ἄθρον ἐκεῖνο, ποῦ λαμπρὸν ὕψος ἔμπρός μου.

ὕπνα, Γερμανῶν ἀστέρι,
μέσ' στῆς νύκτες τῆς θαβειαῖς
ἐ τὸ σιδερένιο χέρι
νὰ μοῦ δώσῃς δρόμους γροθιαῖς.

Ἐέχασε τὴν πρώτην κάκισα,
τέτοια πρέπουν, δυνατέ,
σ' ἕνα κι' ἄλλον γυναικάκινα,
μὰ σὲ Καίσαρα ποτέ.

Πυραμίδες τὰ τουφέκια
μπρός σου κάνουν οἱ τρανοί,
κι' ἀπαντοῦν ἀσπροπελέκια
στὴ δίκη σου τῇ φωνῇ.

Δὲν φαντάζομαι ποτέ,
Καίξερ περικλυτέ,
πῶς ἐσ' εἶσαι γυναικάς.

Καὶ μὲ κράνος ποῦ βαρύνει
θριαμβεῖς ἐν εἰρήνῃ,

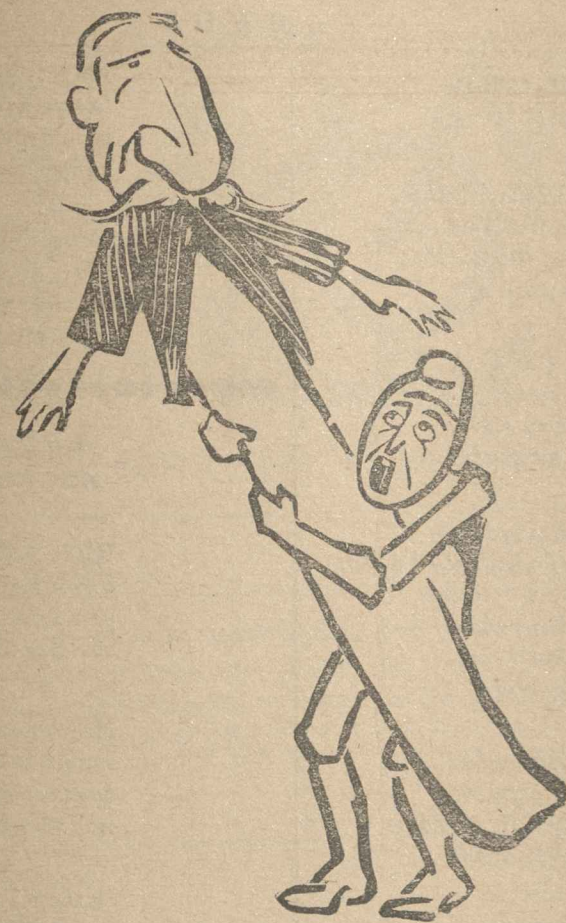
Θέλει βρόντων ἱστορίας
τὸ μεγάλο σου μυαλό,
καὶ τῆς λόγιας κυρίαῖς
πέρνεις πάντα στὸ ψιλό.

Εὐπνα, κεφαλὴ μεγάλη,
καὶ σ' Ἀχιλλεῖά σου κἀλῃ
τροβαδούρους φλογερούς.

Ν' ἀνυμνοῦν τοὺς Ἀχιλλεῖς,
τὼν μαχῶν τοὺς Βασιλεῖς,
καὶ πολέμους τρομερούς.

Ὅμως κἀλεσ' ἐκεῖ πέρα
καὶ τὸν ξύλινο τοιφούτῃ,
δπου τρώει νύκτα μέρα
μὲ τὴν φοῦκα τὸν μπαροῦτι.

Εὐπνα μὲ τὴν σπάθα φόρα
νὰ σὲ δῶ μπροστά μου ντοῦρο...
κάνε με κι' ἐμένα τώρα
τῆς Αὐλῆς σου τροβαδούρο,
καὶ δικούς σου καὶ δικούς μας νὰ κιθαρίζω θριαμβοῦς
ποῦ ν' ἀφίνουν εἰς τὸ τέλος τοὺς ἀκούοντας ἐκθιμνοῦς.

Τέτοια, φίλε Περικλέτο,
μὲ κιθάρα κι' ὄργανέτο
τόσαις ὥραις γλυκοφάλλω
γιὰ τὸν ξένο τὸν μεγάλο.

Μὰ κι' αὐτὸς βαθεῖα κοιμάται σὺν κι' ἐμᾶς τοὺς ἀφανεῖς,
τοὺς τυχαίους, τοὺς προστύχους,
καὶ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς
στὼν ὀργάνων μου τοὺς ἤχους.

Ἐπιστολὴ δευτέρη τῆς πρώτης μικροτέρης.

Ἀδελφέ μου Περικλέτο, χαίρετίσματα πολλά...
ὅσοι σήμερα περνοῦμε μέσ' στὴν Κέρκυρα καλὰ...
τράφε μου καὶ σεῖς πῶς πάτε στὴν Ἀθῆν' ἀπὸ μισαλιά.

Μὲ τὸν Καίξερ τυχαίως ἀνταμώθηκα στὸ δρόμο
καὶ τὸν χαιδέψα στὸν ὦμο,
μὰ κι' αὐτὸς τὰ δρόμ' μου χέρι μὲ διάχυσ' μοῦ πιάνει
καὶ μ' ἐρώτησε τί κάνω, καὶ τὸν ρώτησα τί κάνει.

Ὁ μεγάλος Αὐτοκράτωρ ὅσο πάει, κουρελή,
σοῦ γίνεται δίκός μας καὶ φιλέλλην πρὸς πολὺ.
Τοῦτο πρέπει δίχως ἄλλο καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἐν τέλει
νὰ τὸ κἀνῃς ὀμιλία...
μὰ τοῦ Καίξερ τοὺς τρόπους ἐκατάλαθα πῶς θέλει
τὴν δική μας τὴν φιλία.

Ἐγινε, ξερό κεφάλι,
μὰ συνάντησες καὶ πάλι
μὲ τὸν Καίξερ δευτέρη
καὶ πολὺ σπουδαιότερη.

Ἐ! μοῦ λέει, Φασουλῇ,
κι' ἐμπροστά μου σταματᾷ,
καὶ μὲ σοβαρὸ πολὺ
γιὰ τὰ σκάουτ μ' ἐρωτᾷ.

Κι' ἐγὼ τοῦπα, Περικλέτο, τὴν δική μου τὴν ιδέα,
πλὴν μᾶς ἐκοψέ' στὴ μέσῃ ξαφνικῇ βροχῇ ραγδαία,
κι' ἔτσι λέγωντας γιὰ σκάουτ ἐγινήκαμε παπιά
κι' ἀπὸ τότε δὲν θυμοῦμαι νὰ τὸν ξαναεἶδα πιά.

Πέσ' στὸν Κόντε — Θεοτόκη πῶς ὁ χρόνος κατεπεῖται
κι' ἐδῶ νάλλῃ δίχως ἄλλο πρὶν ὁ Καίξερ νὰ φύγῃ.
Πρέπει πρᾶξενος μεγάλης ὠφελείας νὰ γενῇ
τοῦ σκηπτούρου τοῦ βροντῶντος ἢ μικρὰ διαμονή.

Δὲν εἰσεύρω πῶς τυχαίως καὶ χωρὶς σκοπᾶ, κολλήγα,
στὸ Φρενοκομεῖο πήγα,
κι' ἐμφονώως οἱ τρελλοί,
ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ,
μ' ἐρωτοῦσαν γιὰ τὰ σκάουτ καὶ γιὰ τὸν Φαυρνὲ τὸν Γάλλο
κι' ἕνα λόγο τῆς πεντάρας μοῦ ἔητοῦσαν νὰ τοὺς βγάλω.

Διαρκῆς νεραποντὴ
καὶ βαρύνδοπος βροντή,
ὁμῶν χειμάρρος μᾶς πνίγει
μ' ἀστραπόδροντα βαρεῖα,
κι' ἂν ὁ Καίξερ δὲν φύγῃ
δὲν θὰ δοῦμε ξαστεριά.

Μ' ἀντάμωσ' ἕνας ραδινός
στὴν Σπιανάδα Γερμανός,
καὶ χάριν ἀστειότητος ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
μ' ἐσίμωσε, βρε Περικλή, καὶ μούβγαλε τὸ μεῦσι.

**Ὁ Κορφιάτης ὁ κροτῶν
ὁμιλεῖ καθ' ἑαυτὸν.**

Κόψτε τῆς γλώσσαις, Ἑλλήνων παῖδες,
καὶ γὰρ καλὸ σας καὶ γὰρ καλὸ μου...
μ' αὐτὰ τὰ σκάουτ καὶ τοὺς Φουρνιέδες
εὐρήκα πάλι τὸν διάβολό μου.

Μ' αὐτὰ τὰ σκάουτ μπόρα μεγάλη,
μ' αὐτὰ τὰ σκάουτ παροξυσμός,
μ' αὐτὰ τὰ σκάουτ μ' ἔσκασαν πάλι,
κι' ἐγὼ τοὺς λέω γιὰ μὰ : σκασμός.

Φουρτοῦνα πλάκωσε, κακὸ μεγάλο,
γι' αὐτὸν τὸν Ναύαρχο, γι' αὐτὸν τὸν Γάλλο.
Γι' αὐτὸν ἐλύσσαξε πολλῶν ἢ γλῶσσα,
τὸν λένε φούρναρη καὶ χίλια τόσα.
Σκασμός, περίδρομος, μιλᾶτε λίγο,
κάνετε γρήγορα γιὰ τὴν θά φύγω.

Πάω στὴν Κέρκυρα τὴν δοξασμένη
νὰ δῶ τὸν Κάιζερ, ποῦ μὲ προσμένει.
Φεύγω στὴν Κέρκυρα Λαμπρὴ νὰ κάνω
καὶ μὴ μὲ κάνετε, παιδιὰ, νὰ σκάνω.

Καὶ πάλι τὰ μπλεξα μ' ἐχθροὺς καὶ φίλους,
ψάλλει τὸν Γάλλο κάθε γαλί,
συλλαλητήρια κι' ἐξω στοὺς Στύλους,
κακαὶς ἀντάραις καὶ στὴ Βουλῇ.
Σκασμός, περίδρομος, μιλᾶτε λίγο,
κάνετε γρήγορα γιὰ τὴν θά φύγω.

ὦχ ! συφορέλαις ! ὦχ ! ὠϊμένα !...
αὐτὸς ὁ Γάλλος πῆρε τὸν νοῦ των...
τί δὲν ἀκούει κι' αὐτὸς γιὰ μένα,
τί δὲν ἀκούω κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτον.

Βλέπω τὸν ἴσκιό του μπροστά μου τώρα...
συγγνώμην, Ναύαρχε, παρντὸν, συχώρα.
Πλὴν μ' ἀναμμένο μοῦ λέει μάτι :
σὺ μοῦ τὰ κάνεις ὅλα, Κορφιάτη.
Σκασμός, περίδρομος, δαιμονισμένοι,
κι' ὁ μέγας Κάιζερ μὲ περιμένει.

ὦ ! δὲν μ' ἀρέσουν τὰ σκάουτ πλέον,
μήτε κι' ἡ Λόγχη κι' ἡ Ναυκρατοῦσα,
μήτε κι' οἱ Στόλοι Θεμιστοκλέων,
κι' ἡ θάλασσά μας ἡ κυματοῦσα.

Δὲν θέλω σκάφη χιλιάδων τόνων,
μήτε Ναυάρχους θέλω σοφοὺς...
γιὰ μὰ μοῦ φθάνει μιὰ σκάφη μόνον
νὰ ταξιθεύω γιὰ τοὺς Κορφοὺς.

Μ' αὐτὰ τὰ σκάουτ χολὴ μ' ἐπότισαν,
μ' αὐτὰ τὰ σκάουτ μὲ παρασκότισαν.

Κάνετε γρήγορα νὰ μὴν ἀργῶ,
πῆγε κι' ὁ Μπάννερμαν' στὸ Βιαρρίνι,
πάω στὴν Κέρκυρα, παιδιὰ, κι' ἐγὼ
νὰ δῶ τὸν Κάιζερ νὰ παίξω μπῆρι.

Κάνετε γρήγορα, συφορισμένοι,
δέστε τῆς γλώσσαις σας, σχόλα, Βουλῇ,
μὰ συνεντεύξεως ὥρα σημαίνει,
φιλῶ τὸν Κάιζερ καὶ μὲ φιλεῖ.

**Λάξαρὸς πολιτικός
καὶ πολὺ παθητικός.**

Ἐρδε, Λάξαρε, περδέ,
σῆκω, Κάιζερ, κι' ἴδε
μέσ' ἀπ' τὸ λαμπρὸ Παλάτι
τὸν Σκαουτφουρνιεκορφιάτη.

Μὲ τὸ πάλαι, μὲ τὸ πένα,
καὶ μὲ τόση κόπωση
ἔρχεται νὰ δῇ καὶ σένα
καὶ νὰ κάνῃ πρόποσι.

Ἐρδε, Κόντε μορφονεμέ,
καὶ μυρίζει Πασχαλιά...
μὲ τὸν Γάλλο τὸν Φουρνιέ
σ' ἐξεκούφαναν γαλιά.

Ἐσκοτίσθηκες μὲ σκέψεις,
μὰ κι' ἐμᾶς ἐσκοτίσες...
σύρε τώρα νὰ χορέψης
μὲ τῆς Γαστουριώτισαις.

Σύρε νάδρῃς τὰ νερά σου,
φώναξε: πέρ ντίο σάντο,
πῆγαινε στὴν Κέρκυρά σου
γιὰ ν' ἀκούσῃς λίγο κάντο.

Ἐρδε, λιγερὲ Γεωργάκη,
νέα κᾶζα σου νὰ ψάλω...
μὲ τὰ σκάουτ καὶ τὸν Γάλλο
τὰ θαλάσσωσες λιγάκι.

Ἐὼς τώρα στὸ νερὸ
τὰ λεφτὰ πετάγαμε...
ἔρδε κι' ἄρχισες χορό,
νύφου κι' ἀποφάγαμε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λαμπρὸν Ραφεῖον Λαϊκὸν Φραγκάκη--Λευκαδίτη...
κι' ἡ χάρις τοῦ καὶ ἡ φτήγεια τοῦ τραβᾶ σὰν τὸν μαγνήτη...
ἔξω τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν ἀντίκρου τῆς Βουλῆς,
τὸ συνιστᾶ πρὸς ὅλους σας θερμῶς κι' ὁ Φασουλῆς.